

РЕШЕНИЕ

№ 2183

гр. София, 01.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 09.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7159** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК)
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителите А. А. и Р. В., чрез процесуалния му представител- адв. В. С., АК- П., срещу Решение № 1 от 30.06.2020 г., на председателя на Държавната комисия по хазарта (ДКХ), с което на основание чл. 31, ал. 2 от Закона за хазарта (ЗХ) са оставени без уважение исканията на [фирма] за прихващане и възстановяване на суми, формулирани в заявления с вх. № 000030-2966/14.04.2020 г. и с вх. № 1489/28.05.2020 г.

С жалбата се сочи, че съобразно разпоредбата на чл. 30, ал. 3 от ЗХ е предвидена възможност за определяне на дължимата по два начина : 14 на сто върху направените залози или 20 на сто върху стойност на получените комисиони, поради което процесното Решение № 1 от 30.06.2020 г., на Председателя на Държавната комисия по хазарта е неправилно.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез адв. С., поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Претендира разноски по делото, за които представя списък.

Ответникът – Изпълнителният директор на НАП, чрез юрк. А., оспорва жалбата. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, III отделение, 60 състав след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

По банковата сметка на ДКХ е постъпила сума от [фирма] в общ размер на 5 182595, 54 лв. с правно основание: такса по чл. 30, ал. 3 от ЗХ, видно от банкови извлечения № 51/12.03.2020 г. и №52/13.03.2020 г.

От докладна записка с изх. № 520/27.04.2020 г. на ДКХ относно извършена проверка на подадените декларации от организатори на хазартни игри съгласно чл. 30, ал. 3 и ал. 4 от ЗХ за м. февруари 2020 г. се установява, че на 13.03.2020 г. от „Е.“ О. е подадена декларация по чл. 30 ал. 6 от ЗХ в ДКХ с вх. № 000030-2280/13.03.2020 г. В част IV на декларацията организаторът е попълнил стойност в лева в относимите графи към организираната игра, за която му е издадено удостоверение за издаден лиценз, съответно в графа 2 „Стойност на получените залози“/ и графа 3 „Държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на получените залози“/. От същата докладна записка се установява, че на основание чл. 30. ал.7 от ЗХ след подаването на посочената декларация, организаторът е направил промени, свързани с данните на вече подадената декларация. Промените се изразяват в подаване на нова декларация, постъпила в ДКХ с вх. № 000030-2306/16.03.2020 г. При проверка на декларираните данни във втората декларация се установява, че организаторът в част IV на декларацията е попълнил стойност в лева в графа 4 /„Стойност на получените такси и комисиони“/ и в графа 5 /„Дължима държавна такса в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони“/, вместо относимите към организираната от него хазартна игра, за която му е издадено удостоверение за издаден лиценз графи 2 и 3, упоменати по-горе.

При така изложената фактическа обстановка, с Решение № 1 от 30.06.2020 г., на председателя на Държавната комисия по хазарта е установено, че сумата в общ размер на 3 346 339,1 лева (три милиона триста четиридесет и шест хиляди триста тридесет и девет лева и 10 стотинки), не представлява недължимо платена (надвнесена) държавна такса от [фирма] и заявления с вх. № 000030-2966/14.04.2020 г. и с вх. № 1489/28.05.2010 г. ДКХ за прихващане на тази сума срещу дължими от организатора: - такса по чл. 30, ал. 3 от ЗХ, относима за м. март 2020 г., и - 2 бр. годишни вноски по чл. 10а от ЗХ за социално отговорно поведение, относими за 2020 г. както и за връщане на остатъчната част от нея след прихващането по банкова сметка на организатора, се явяват неоснователни.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт по см. на чл. 21, ал. 1 АПК, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, с оглед което е налице правен интерес от оспорването. Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок за

оспорване по чл. 149, ал. 1 АПК, с оглед обстоятелството, че Решение № 1 е издадено 30.06.2020 г., а жалбата е подадена чрез органа с вх. № Ж -266 на 15. 07.2020 г.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган, съобразно правомощията му по чл. 31, ал. 1, т 16 от ЗХ и чл. 32, ал. 2 от ЗХ.

Решението е издадено и в предписаната от закона форма - чл. 26 ал. 1 ЗХ (в относимата към 30.06.2020 г. редакция на закона) и не страда от порок по см. на чл. 146 т. 2 от АПК, който да обуславя отмяната му на това основание.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес (широк смисъл), съответно до отмяна на издадения акт (чл. 168, ал. 1 и ал.3 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК). В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем.

Спорен между страните по делото е въпросът относно правилното приложение на материалния закон, за което съдът съобрази следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 3 ЗХ в приложимата към датата на издаване на оспорения акт редакция, организаторите на хазартни игри за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри - традиционна лотария, томбола, моментна лотария, тото, лото, бинго, кено и техните разновидности игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията, се събира държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, а за хазартни игри, за които се събират такси и комисиони за участие - в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.

Основният спорен между страните въпрос е дали жалбоподателят дължи държавна такса за организираната от него игра „Е.“ в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози или в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.

Според чл. 2, ал. 1 ЗХ „хазарт“ е всяка игра на случайността, в която има залог и може да се получи печалба или да се загуби залогът, а според дефиницията по § 1, т. 1 ДР ЗХ, „залог“ е всяко плащане на пари, пряко или под друга форма, за участие в хазартна игра с цел получаване на печалба.

Легална дефиниция на понятието „комисион“ в Закона за хазарта не се съдържа. Според Речник на чуждите думи в българския език, изд. „Наука и изкуство“, 1958г., думата идва от фр.език /commission/ и означава право на възнаграждение за посредническа услуга в търговията; възнаграждение за търговско посредничество, често процент върху сумата. Съгласно чл. 348, ал.1 от Търговския закон /ТЗ/ с

комисионния договор комисионерът се задължава срещу възнаграждение по поръчка на доверителя да извърши от свое име и за негова сметка една или повече сделки.

В настоящия случай жалбоподателят твърди, но не представя доказателства, че при организирането и провеждането на хазартна игра „Е.“ е действал в качеството си на комисионер, т.е. е извършвал сделки от свое име за сметка на доверителя.

Съгласно чл. 60, ал. 1 то ЗХ игрите със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета са хазартни игри, при които печалбата зависи само от вярното предвиждане и познаване на тези резултати. В чл. 60, ал. 3 от ЗХ е регламентирано, че при тази игра залогът се удостоверява посредством удостоверителни знаци, издадени от организатора, които съдържат информация за направените предвиждания и за размера на залога на участника. Също така, че образците на удостоверителните знаци се утвърждават от Комисията.

В конкретния случай ДХК е утвърдила издаването на лиценз на дружеството [фирма], както и определен удостоверителен знак, наричан се квитанция за залог, а печалбите се изплащат само чрез представянето на валидна квитанция, поради което не са налице основания да се счита за комисионер.

Неоснователно е възражението, че платените от дружеството такси в размер на 20 на сто върху комисионите са в съответствие с представените правила по чл. 22, ал. 1, т. 4 ЗХ, утвърдени от комисията по реда на чл. 22, ал. 1, т. 11 ЗХ и задължителни за изпълнение от дружеството. Посочените правила са приети като доказателства по делото.

Съгласно разпоредбата на чл. 41, ал. 5 ЗХ правилата за организиране на хазартните игри се утвърждават по реда на чл. 22, ал. 1, т.1 1. Организаторът на хазартни игри отговаря за цялостната организация на дейността и функционирането на счетоводната отчетност, която да гарантира точното отчитане на всички операции, свързани с игрите, при спазване на действащото законодателство и утвърдените му правила по предходното изречение.

Според чл. 22, ал. 1, т. 4 ЗХ Държавната комисия по хазарта приема общи задължителни игрални условия и правила за видовете хазартни игри, за които издава лицензи, а според т. 11 от същата разпоредба, утвърждава представените от организаторите на хазартни игри правила по т. 4 – 7. Съгласно ал. 2 на чл. 22 ЗХ общите задължителни условия, правила и изисквания по ал. 1, т. 4 - 7 установяват минимално задължително съдържание и минималните изисквания, на които трябва да отговарят представяните за утвърждаване правила на организаторите по ал. 1, т. 11, а според ал. 3 на с.р. преди приемането от Комисията на общите задължителни условия, правила и изисквания по ал.1, т.4 - 7 проектът на съответния нормативен административен акт и мотивите за изготвянето му се публикуват на страницата на Комисията в интернет. На заинтересованите лица се предоставя най-малко 14-дневен срок за представяне на писмени становища и предложения по проекта. Комисията разглежда становищата и приема всеки административен акт, след като обсъди проекта заедно с представените становища и предложения. Приетите

административни актове по ал. 1, т. 4 - 7 се обнародват в "Държавен вестник" и се публикуват на страницата на Комисията в интернет.

Смисловото и логическо тълкуване на посочените разпоредби /чл. 22, ал. 1, т. 4 и т. 11 и чл. 41, ал. 5 ЗХ/ обуславят извод, че правилата, визирани в т. 4 не са идентични с правилата, визирани в т. 11 на ал. 1 от чл. 22 ЗХ, в каквато насока са възраженията в жалбата. Този извод следва пряко от разпоредбата на ал. 2 на чл. 22 ЗХ, посочена по-горе, а именно, че правилата по т. 4 установяват минимално задължително съдържание и минималните изисквания, на които трябва да отговарят представяните за утвърждаване правила на организаторите по ал. 1, т. 11. Този извод следва и от съдържанието на ал. 3 на чл. 22 ЗХ, регламентираща производство по издаване на нормативен административен акт. Такъв, съгласно разпоредбата на чл. 1а от Закона за нормативните актове /ЗНА/ е акт, който съдържа общи правила за поведение, които се прилагат към индивидуално неопределен кръг субекти, има нееднократно действие и се издава или приема от компетентен държавен орган. Съгласно чл. 2 ЗНА нормативни актове могат да издават само органите, предвидени от Конституцията, или от закон като компетентността да се издават нормативни актове не може да се прехвърля. Безспорно е, че оспорващото дружество не е орган на изпълнителната власт, нито представлява носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон /§ 1, т.1 ДР АПК/. Следователно приемането на правилата по т.4 на ал.1, чл.22 ЗХ е от изключителната компетентност на Държавната комисия по хазарта. Правилата, цитирани в жалбата на оспорващия, са правилата по т. 11 – тези, които дружеството е представило за утвърждаване от комисията във връзка с конкретно организираната от него хазартна игра и които трябва да отговарят на изискванията на правилата по т. 4 – арг. от разпоредбата на чл. 5, ал. 1, т. 8 от Наредбата за документите, необходими за издаване на лицензи по Закона за хазарта, обн. ДВ, бр.85/06.11.2012г., в сила от същата дата.

В контекста на изложеното по-горе, цитираните от жалбоподателя правила, на които той основава защитната си теза, а именно утвърдените от комисията правила по чл. 22, ал. 1, т. 11 ЗХ като част от необходимите документи за издаването на лиценза на [фирма], не представляват нормативен, общ или индивидуален административен акт. Следователно с тях не може да бъде определян размера на дължимата държавна такса, още повече, че той е регламентиран изрично в закона – чл. 30, ал. 3 ЗХ.

От изложеното по - горе, са правилни изводите изложени в Решение № 1 от 30.06.2020 г., на председателя на Държавната комисия по хазарта, че на дружеството [фирма] дължи такси в размер на 15 на сто от събраните залози.

При този изход на спора на ответника следва да се присъдят разноси в размер на 200 лева, на на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 24 НЗПП, с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София-град, III отделение, 60-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителите А. А. и Р. В., чрез процесуалния му представител- адв. В. С., АК- П., срещу Решение № 1 от 30.06.2020 г., на председателя на Държавната комисия по хазарта (ДКХ), с което на основание чл. 31, ал. 2 от Закона за хазарта (ЗХ) са оставени без уважение исканията на [фирма] за прихващане и възстановяване на суми, формулирани в заявления с вх. № 000030-2966/14.04.2020 г. и с вх. № 1489/28.05.2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителите А. А. и Р. В. да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на 200 (двеста) лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: